

ALEKSIS KIVI

LINTUKOTO

KUVITTANUT

MIRJAM VAINIO

SUOMALAISEN KIRJALLISUUDEN SEURA
HELSINKI

Meress' kaukahalla saari soma löytyy,
Lehtimetsäinen ja nurmellinen saari.
Jyrkät, kallioiset rannat vastarinta
Ompi iankaikkinen, kun myrskyssä
Laineet, aavan meren vallattomat lapset
Vahtokiharaiset, karkelevat
Anastaakseen Lintukodon kauniin saaren.

Saaren keskellä on niittu viherjäinen,
Niitun keskell' kultahinen pelto läikkyä,
Kantain hedelmiä ilman talven unta;

Keskell' pellow kulta metsä tuuhee seisoo,
Rauhan kalpee, kohiseva lehtimetsä.
On viel' metsän helmass' pieni kukkaskumpu
Ja sen kiirehellä saaren armas linna,
Sievä, rakettuna linnun-laulupuusta.
Hieno sammal katoll' linnasen tän kasvaa,
Kukkanen siell' viittaa hymyellen luokseen
Lintusia, pienoisia mehiläisiä.
Kansa kuolematon asuu tällä saarell',
läisessä nuoruudessa onnen maassa,

Kerikansa pieni, viaton ja kaunis.
Kaunishan tää kansa, kaunis, kukoistava,
Vaan ei, kuni moness' tarinassa kuulet,
Synkeä ja kymertynyt peikkolauma.
Asuu tässä linnut, pienet lauluniekat,
Rauhan lehtimajoiss', koskaan pelkäämättä
Kotkia ja öitten huhkaimia ilkeit'.
Kuulet aamun noustess', kuulet illan tyyness'
Teeren kuherruksen uljaan tummalt' vuorelt',
Kuulet käen, ilolinnun, kyntörastaan

Äänet ympärsoivan kultaisissa viidoiss'.

Tässä reippaat keripojat pellot kyntää,

Ihanaiset niitut niittää, kerimmet,

Vilkaskatsantoiset, ruusuposket,

Kangast' helskyttävät lakass' korkeassa.

Hameissa he lumivalkoisissa käyvät

Kukkasseppelöittyinä, ja miehustalla

Vyö kuin taivaan kaari monihohtavainen.

Niin he kangast' hienohinta helskyttävät,

Niin he rakentelee atriaansa yhteist'

Lehdon suojaan viherjälle tanterelle.
Silloin impein joukoss' hälinä ja liike:
Lumi-hameliepein liehunassa
Ylös kukkastuoksu kiertyy, kaulaliinat,
Kuni kimmeltävät pilvet, liehuu, väikky
Heidän rinnoillansa, heidän hartioillaan
Alla kultakiharien lemmekkäitten,
Ja ain' vilkkahasti livertelee kieli,
Kilahtelee ilonaurun heljä kello.
Yhtyvät he atrialle, uljaat pojat,

Kaunokaiset, vilkaskatsantoiset immet;
Iloisesti atrioitaan, kertoellaan
Tarinoita kaukamaista, ihmetellen,
Pöydän ääress', hohisevan metsän suojass',
Oksill' tuhansien lintuin laulaessa.

Taasen käsi kädessä he käyskelevät
Uneksuvan lehtimetsän hämärässä.
Taasen, kuni länsituulen liehaukset,
Vihannolla niitulla he karkelevat,
Lyöden iloleikkii, helotellen laulaa;

Tahi, kyllästyiskö mieli leikkilöihin,
Käyvät purjehtimaan sinilainehille.

Heidän laivastonsa, joutsenparvi valkee,
Valmihina rannall' vartoo. Alkaa retki,
Riemuitseva purjeretki ympär' saarta.
Silloin kaikki laivat armaat kuormans' saavat,
Laivat eläväiset, lumivälkkyväiset.
Nuorukaisen sylissä nyt impi istuu
Hartioilla joutsenen ja laivat liukuu
Rinnatusten ympär' rauhansaaren rantaa.

Laulaa poika, laulaa neito pojan rinnoill'
Haaksen kiiltävällä, hienoisella kannell',
Linnut, kiistan viserrellen, lentelevät
Rannalla, ja kaikuu saaren himmee lehto
Laulusta ja viserryksest', meren pinta
Tyyni, heljän tyyni, kajahtelee kauvas,
Kaikki yhteen-sulaa hymisevään sointuun.
Vavahdellen ylös Ahtolasta tummast',
Ilosöinnoss' ihanasti vavahdellen,
Kalat pienet, hopeaiset heitä seuraa

Karkelossa laattialla kirkkahalla.
Niinpä purjehtii nyt kerijoukko kaunis
Joutsenvenheillänsä ympär' rauhansaarta,
Ja kun viimein tehty onpi iloretki,
Käyvät taasen iloaskareisin toisiin.

Mutta usein taasen tuolla puitten juurill'
Äänetönnä istuvat he lehtilaaksoss':
Vasten povea pää kallistuvi alas,
Tyynesti ja lempeästi tuijottelee
Sinisilmänen päin nurmehen, kuin väikkyis

Ikävyyden syksyilta riutuvainen
Ympärillä lapsen viattoman mielen.
Mitä mietiskelee vieno aatos?
Miksi alas kallistuvat heidän päänsä?
Miksi alakuloisesti uneksuen
Tuijottelee katsantonsa kukkasnurmeen?
Ei he vastausta etsi, ei he löydä;
Hiljaisuus on kaikkialla, äänetönnä
Sinertävä taivas heidän päälläns' lepää,
Hieno tuuli lepää, liikahda ei lehti,

Makeasti rannan kirkas aalto
Lepää kallihilla helmivuoteellansa,
Vaijennut on pienen lintusenkin ääni.
Mutta tuskaton on heidän ikävyytensä,
Pian pois se haihtuu kuni aamun kaste
Poskelt' kukkasen ja iloleikkiin taasen
Rientävät he viherjälle tanterelle,
Laulain elämästä Lintukodon saares'.
Niin he riemuitsevat. Mutta illan tulless'
Vaipuvat he unen ihanaiseen helmaan

Unta uneksumaan onniautuasta.
Hiljaisuus on kaikkialla; yöseen taivas,
Kuni hiilakas ja sinertävä huivi,
Väikkyä heidän päälläns' tyynnä, hymyellen,
Tuuli lepää, liikahda ei lehti,
Vaijennut on pienen lintusenkin ääni.

Mutta kirkas aamu koittaa, saaren lehdot
Tulipurppurassa myhäilee ja hohtaa,
Koska päivän tähti idän portill' leimuu,
Ja taas ilman siivitetty laululauma

Aamuvirtens' kohottavi taivahalle.
Kerikansa silloin unestansa nousee,
Pojat, neidot, iankaikkisesti nuoret,
Kesään iankaikkiseen rauhan maassa.
Pojat pellot kyntää, niitut niittää,
Kaunokiharaiset, seppelöityt neidot
Kultakangast' kutoo lakass' korkeassa.

Tampereen Kirjapaino-O.Y:n Offsetpaino 1936

Hinta 8 mk.